

Sf. Teofilact al
Bulgariei, icoană

Poate adică și veacul ce va să fie, pentru care a propovăduit Domnul zicând: "în ziua aceea nu Mă veți întreba pe Mine nimic" (Ioan 16, 23), și iarăși: "Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei ce vor auzi vor învia" (Ioan 5, 25), și "plăcut" este anul acela, adică poftit și dorit dreptilor, an pe care îl așteaptă toți cei care, aici, în lumea aceasta, sunt după adevăr lucrători ai faptei celei bune.

Dar și vremea Venirii în trup a Domnului este „an primit”, pentru care și Pavel zice: „iată acum este vreme bine primită, acum este ziua mântuirii” (2 Corinteni 6,2).

Și după ce Domnul a citit acestea, a zis: "Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta în urechile voastre", luminat pe Sine arătându-Se celor care-L auzeau, cum că El este Acela pentru Care s-au scris acestea.

(Sfântul Teofilact Arhiepiscopul Bulgariei,
Tâlcuire Sf. Evanghelii de la Luca)

8 IANUARIE: PRĂZNUIREA SFINȚILOR MUCENICI IULIAN, VASILISA ȘI CEI ÎMPREUNĂ CU DÂNȘII

Iulian avea ca patrie Antinoia, cetatea Egiptului (alții zic Antiohia Siriei), născut din părinți renumiți prin slavă și bogăție. Din tinerețile sale iubind fecioria, a dorit să fie păzitorul ei, până la sfârșitul vieții sale. Deci, punând-o pe aceasta ca pe o temelie a faptelor bune, petrecea cu frica lui Dumnezeu, nevoindu-se la învățătură și la citirea cărților și deprinzându-se la amândouă înțelepciunile, adică la cea elinească și cea creștinească; deci, a străbătut toată filosofia și toată dumnezeiasca Scriptură.

Fiind de 18 ani, părinții îl sileau să se căsătorească, pentru că le era unul născut și voiau să se mângâie de urmași, iar el se lepăda cu totul. Pe când îl supărau cu aceasta părinții și rudeniile, sfătuindu-l, rugându-l și chiar silindu-l spre însurare, înțeleptul tânăr a cerut răgaz o săptămână ca să se gândească. Deci a petrecut toată săptămâna aceea în post, rugăciuni și în lacrimi, rugându-se lui Dumnezeu ziua și noaptea, ca singur cu judecățile care știe să-i păzească nebântuită fecioria cea făgăduită Lui.

În ziua a șaptea, sosind noaptea și trupul lui slăbind de post și de rugăciuni, când s-a culcat și a adormit, i S-a arătat Domnul în vedenie, mângâindu-l și zicându-i: "Să nu te temi a te supune voii și sfatului părinților tăi; pentru că vei lua o femeie care nu va atinge curăția ta, ci pentru tine își va păzi și ea fecioria; și astfel și pe tine și pe dânsa, fiind curați, vă voi primi în ceruri.

Ieșind din camera sa, a spus părinților că se pleacă la voia lor și nu se leapădă de nuntă. Ei, umplându-se de bucurie, au căutat de îndată o fecioară de seama lui, de o familie bună și cu bogăție; și s-a aflat una, anume Vasilisa, care de asemenea era singură la părinții săi, foarte împodobită la față și cu bune obiceiuri înzestrată și pe care au logodit-o cu fiul lor.

Făcându-se obișnuitul ospăț de nuntă, mireasa a simțit în cămară o bună mireasmă, ca într-o grădină ce dă miros plăcut din mulțimea crinilor, a trandafirilor și a altor flori mirositoare. Ea a zis către mire: "Stăpânul meu, ce este aceasta? Căci acum fiind iarnă, aici este un miros de flori de primăvară și atât de mult m-am veselit de această bună mireasmă, încât s-a stins în mine orice dorință".

Fericitul mire Iulian a zis către dânsa: "Această bună mireasmă pe care o simți, nu este trecătoare, căci prin lucrarea iubitorului de curăție Hristos, celor ce își păzesc fecioria neîntinată le dăruiește viață veșnică. Deci, dacă voiești să păzești poruncile lui Hristos împreună cu mine și să-i plăci Lui, să-L iubim din tot sufletul, și Lui să-I hărăzim fecioria noastră neprihănită; să ne facem vase alese ale Lui, în vremea de acum, ca într-o vreme ce va să fie, să împărțim cu Dânsul, și niciodată să nu ne despărțim de El".

La aceste cuvinte, fericita mireasă Vasilisa a răspuns: "Ce alt lucru este mai de trebuință